

Mandskab af Infanteriet*), som uddannes i Exerceersfolerne til Linien, forbliver mindst 16 Maaneder til stadig Tjeneste for deres Uddannelses Skyld, og med Hensyn til Garnisonstjenestens Fornødenheder ikke ud over to Aar, hvorimod det indkaldte Mandskab, der gennemgaaer en 70 Dages Exerceersfole og ingen videre følgende Uddannelse faaer, men strax hjemforloves, overgaaer til Forstærkningen og altsaa sættes i Lighed med det af Linien udgjorte Mandskab af 30 til 38 Aars Alder. Ifølge det ovennævnte Lovudkast's § 1, hvori det hedder, at alt det tjenstdygtige Mandskab udskrives til Armeens „Linie“, vil derimod det Mandskab, der indkaldes blot for at anvendes**) i en ubestemt Tid, altsaa ogsaa efterat have gennemgaaet en kort Exerceersfole, kunne hjemforloves og ansees da som fuldstændig uddannet og vaabenøvet Mandskab af Linien, hvor det opføres blandt det Mandskab, der i det Mindste har været uddannet i 16 Maaneders stadig Tjeneste og vedvarende Øvelse, og herved fremkommer altsaa i selve Linien tvende med Hensyn til Uddannelse, Vaabenøvelse, Disciplin, Subordination, militaيرة Kundskaber og militair Orden meget ulige Elementer. Dette er Aarsagen til, at Krigsbestyrelsen og enhver Militair, der kjender Krigen fra den practiske Side, har modsat sig Udførelsen af denne Bestemmelse, og derom dreier sig hele Striden fra det militaيرة Synspunkt betragtet.

At have en saavidt mulig eensartet uddannet og vaabenøvet Kjerne af Armeen, til Støtte og morallig Exempel for den øvrige i Krigstid tilsluttende større udvidede Bevæbning og Almeenbevæbning, er af alle practiske Militaيرة anset for en Hovedbetingelse for at have en paalidelig militair Forsvarskraft, og Enhver udenfor Taget vil ogsaa let kunne dømme om det Nødvendige heri, som ogsaa i at en Blanding i denne Kjerne af Mandskab, af 16 Maaneders stadig Øvelse, med Mandskab af 70 Dages Øvelse, ikkun kan tjene til at forqvæle den hele Kjerne til en usammenhængende, daarlige Masse, og Følgen deraf vil være, at Fædrelandet ikke vil have nogen Armeen, der er istand til at sikke Landets Forsvar. Der maa en vis Mechanik til for at faae ukrigsvante Tropper frem paa en Balplads, og denne faaes i Fredstid ved Øvelse, ved Vaabenuddannelse, saa den, der fører Vaabenet, har Tillid til, at han kan udrette Noget med samme, hvorved tillige opnaaes Bane n til at lyde sin Førers Stemme og følge Pligtens og Ærens Bei. Dette, siger jeg, er Grunden til, at enhver Krigsbestyrelse, der har nogen practisk Erfaring, — og en saadan Krigsbestyrelse maa man dog sikkerlig altid ønske at beholde, navnlig maa en Forsamling som Rigsdagen, der fornemmelig er sammensat af practiske Mænd, ønske dette, thi de erkjende bedst Betydningen af det practiske Liv og Erfaringen, som deri høstes — maa ansee det for i høieste Grad skadelig at indføre i selve Armeens Linie saa blandede Elementer, som det ovenfor er paavist at ville blive indførte, hvis Bestemmelserne i § 1 blev til Lov under en normal Fredstilstand. Hermed kunde jeg maaffee slutte og ansee mit Ændringsforslag for tilstrækkeligt motiveret, men jeg skal dog endnu gaae videre og vise de practiske Følger af Lovforslagets Form.

Jeg skal saaledes ikke alene gaae ud fra den Forudsætning, at Krigsbestyrelsen ikke bør og ikke kan tage det paa sit Ansvar, at gaae ind paa den i § 1 indeholdte Bestemmelse, men jeg skal ogsaa forudsætte, at man var istand til at faae en Krigsbestyrelse, der turde vove at gennemføre de Theorier, som indeholdes i ovennævnte §, og jeg skal

*) Her er fornemmelig kun Tale om Infanteriet og Jægerne, som er Armeens Hovedmasse. De andre Vaaben kræve en længere Uddannelse.

**) Dette Udtryk i Lovudkastet anvendes er saa ubestemt, at det nødvendigviis maa give Indledning til Misforståninger, og trænger derfor til en Forandring eller til en nærmere Betegnelse, paa hvilken Maade denne Anvendelse er at forståa.